

**Драги мишићи, добро дошли
у мој мишотастични свет!**

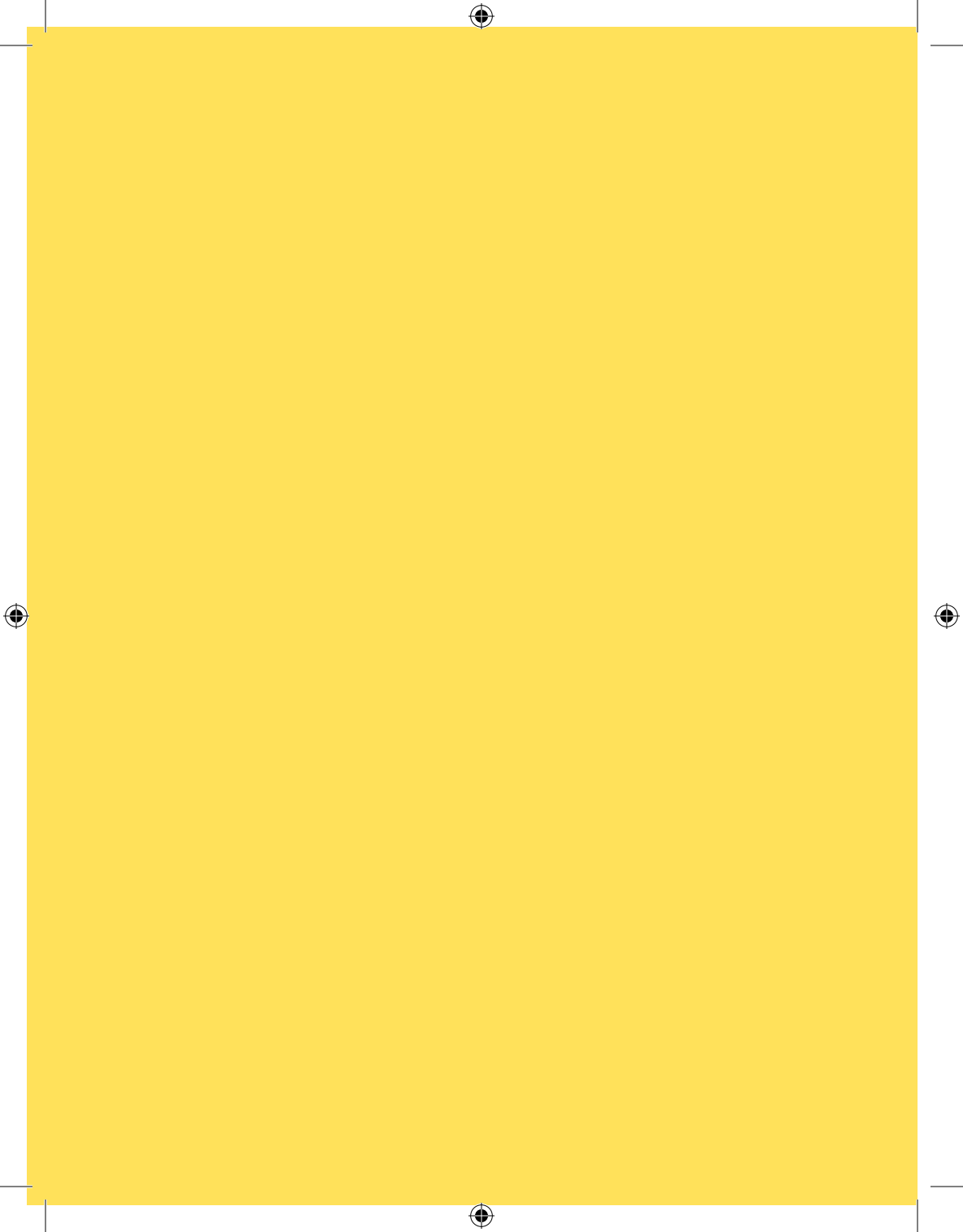
**Добра забава је загарантована,
часну реч вам даје Џеронимо
Стилтон**

Ово је моја канцеларија! Овде сам написао авантуру
коју ћете управо прочитати. Можда никада не бисте
претпоставили, али ово је идеално место за журку
изненађења, часна глодарска реч!

Џеронимо Стилтон

СКЕЈТ ЗА
ДВОЈЕ

 Вулканчић

Назив оригинала: Geronimo Stilton: Uno skate per due
Текст: Џеронимо Стилтон / Geronimo Stilton
Координација пројекта *Џеронимо Стилтон*: Патриција Пуричели / Patrizia Puricelli
Уредничка координација пројекта *Џеронимо Стилтон*: Марија Балароти / Maria Ballarotti

Арт директор: Фернандо Амбрози / Fernando Ambrosi
Графичко уређење: *Soria&incolla snc* (Верона)
Уметнички сарадник: Лара Мартинели / Lara Martinelli

Корице: Алесандро Мушило / Alessandro Muscillo
Унутрашње илустрације: Алесандро Мушило / Alessandro Muscillo
Илустрације које прате графике: Андреа Бенеле / Andrea Benelle

Графички дизајн: *Soria&incolla snc* (Верона)
Прелом оригиналног издања: Марта Лорини / Marta Lorini
По оригиналној идеји Елизабете Дами (Elisabetta Dami)
www.geronimostilton.com

© 2021 Mondadori Libri S.p.A. for PIEMME, Italia
Права за српско издање © 2024 Вулкан издаваштво
info@edizpiemme.it
International rights © Atlantyca S. r. l.
Corso Magenta 60/62 - 20123 Milan - Italy - foreignrights@atlantyca.it - www.atlantyca.com

Стилтон је име чувеног сира који се од краја XVII века производи у Енглеској. Назив сира је регистровани заштитни знак. Сир стилтон је омиљени сир Џеронима Стилтона. Више информација о стилтон сиру потражите на сајту www.stiltoncheese.co.uk.

Имена, ликови и места из серијала Џеронимо Стилтон су регистровани заштитни знак у власништву фирме Atlantyca S.r.l. Сва права задржана. Морална права власника су утврђена.

Geronimo Stilton names and characters are trademarks licensed to Atlantyca S.r.l. The moral right of the author has been asserted.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не сме се чувати, умножавати или на било који начин дистрибуирати, било у електронском или механичком облику, укључујући и фотокопирање, снимање и све остале системе чувања и размене података, без претходног писаног допуштења од стране власника права.

ISBN 978-86-10-05319-7

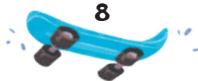
Драги пријатељи, је л' се вама никад не дешава да касните? Мени се то често дешава... Заправо ја сам тип, *шо јесш* миш, који је помало **расејан!**

А тог четвртка увече почетком марта, бркови су ми се тресли од **стрепње...** Већ је прошло седам сати, и за промену, каснио сам, то јест пуууно сам каснио!

Тачно у осам сати је требало да одржим говор у Мишотеатру, али још увек нисам био изашао из куће. Цијууу!

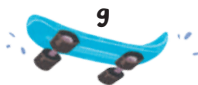
Баш у том тренутку позвао ме на телефон мој деда Твртко Топузовић, који је загрмео својим **ДУБОКИМ ГЛАСОМ**: – Унучеее, јеси ли спреман? Немој да касниш! Ово је врло интересантан, врло важан и врло актуелан догађај! И изнад свега, *мени* је до овога много стало! Зато немој да ме *ши* брукаш, јасно? Док сам покушавао да завежем лептир-машну на смокингу који носим само на гала вечерима, одговорио сам: – Јасно, *деда*! Не брини, *деда*! И мени је исто пуно стало до овога, *деда*! Позвао ме је **директор**, *деда*! Да, баш он, *деда*, Једночинац! Даћу све од себе, *деда*! Буди без бриге, *деда*! Видимо се ускоро у Мишотеатру, *деда*! Тао, *деда*!

Док сам причао, не приметивши сам уврнуо **лептир-машну** око бркова... Тако ми је њушка постала увезана попут димљене скаморце! Цијууу! Требало ми је добрих пет минута да је одвежем и још пет да поново направим чвор!

Сћо му моцарела, само ми је још ово фалило! Чим сам се спремио, кренуо сам да изађем, али сам схватио да **пада киша** као из кабла... а требало је да идем пешке!

Узео сам кишобран и погледао на сат: имао сам само петнаест минута да стигнем до Мишотеатра. Морао сам да **ТРЧИМ**. Ако бих пожурио, успео бих да стигнем на време.

Док сам дахћући држао кишобран, помислио сам: Још увек не знам о чему би требало да причам вечерас... Једночицац је био нејасан... ко зна зашто? Мораћу да **импровизујем...**

Бацио сам поглед на мобилни телефон: било је десет до осам! Још увек сам био предалеко... бар је срећом престала да пада киша. Прошао сам поред Мишоградског парка и ушао: ако будем прошао кроз њега, добићу на времену. Тако сам се запутио стазом која је водила право до Мишотеатра.

Али баш у том тренутку, веома **густа магла** је обавила све: одједном ниси могао да видиш на милиметар од њушке. Оклевао сам: можда улазак у парк и није била тако добра идеја... Неодлучан шта да радим, застао сам на тренутак, али ме је чудна бука иза леђа изненадила.

СВИИИИИИШШШШШШШШШШШШШШШШШШ!

Нисам стигао ни да вриснем, кад ме је неко прегазио. Урадио сам *троструки салто увис* и пао баш на подрепак... Како болииии! Кад сам се опоравио од ударца, на слабој уличној светлости видео сам како ка мени иде **ЗАСТРАШУЈУЋА НЈУШКА** црне мачке жутих очију и разјапљених чељусти... Престрављено сам повикао: – Упомоооћ!

Издајека сам чуо познати
глас, који је изговарао

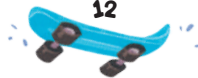
мистериозне речи: – Без
бри, рођо, скокнуо сам!
Свеурегу!

Имао сам снаге само да
промрсим: – Ко си ти?

Зашто тако причаш?

Шта значи скокнуо?

Али нисам успео да чујем одговор, јер је све око
мене почело да се врти и онесвестио сам се.

ДАЋУ ТИ ЈА СКОКНУО!

Кад сам дошао к себи, неко ме је штипкао за бркове вичући: – Хајде, буди сеее!

Отворио сам очи и поново угледао ону **црну мачку** разјапљених чељусти. Кренуо сам да викнем, али сам онда застао: мачка је била нацртана на кациги, а испод кациге налазила се њушка **миша** кога сам добро познавао... мог рођака Траполе!

Био је прилично смешно обучен: носио је широке панталоне и црни дукс са капуљачом са флуоресцентним натписом „**ЈА ♥ СКЕЈТ**“!

Пре него што сам стигао да га питам за објашњење, последњи пут ме је шттипнуо и рекао: – Без бри, рођо, све је у реду! Скокнуо сам, то јест извео сам шрик, маневар скока са окретом... Скејт под ноге! Свеурегу!

Повикао сам: – Даћу ти ја скокнуо! Доста! И не причај тако, не разумем те ни реч! Шта причаш?!

Али он се окренуо да

скочи на свој скејт. Поскочио је и зачуло се пуцкетање... скок!

Устао сам и схватио
да сам у **УЖАСНОМ**
стању! Крзно ми
је било натопљено
водом, бркови су ми
били у модрицама,
кошуља испасана,
рукави сакоа
исцепани, панталоне
расечене, лептир-
-машна искривљена,
шал поцепан, а
шешир **пРобушен...**
Како сам такав могао
да се појавим у
Мишотеатру?
Шта би помислио
Једночинац?

- РЕЧ -

То јест, Траполин
измишљени речник

ТРЕ: тренер, али и тренинзи

БРА: браво

БРО: *brother*, то јест брат,
братски пријатељ

КАПИ: капираш

СЕ ВИД: видимо се

ДОГ: договорено

ЛУК: лукав

ГУГЛАТИ: тражити
информације о некоме на
интернету

ХВА: хвала

УКРАТ: укратко

ДАЛ: далеко

СТРА: страх

ОДЛИ: одлично

ПРОБЛ: проблем

ДРУШ: друштво

У РЕД: у реду

ЗАХ: захвалан

ЗАХВАЛ: захвалити се

ПОЖ: пожуре

СКЕЈ: скејтборд

СЛАЖ СЕ: слажем се

ИЗНЕНАЂ: изненађење

ЧУДН: чудно

ТРА: Трапола

БЕЗ БРИ: без бриге

СВЕУРЕДУ: све је у реду

У: уф

Али, пре свега, шта би ми рекао мој деда, то јест шта би ми викао?

Неутешно сам рекао: – Трапола, види шта си ми урадио! Треба да држим говор вечерас!

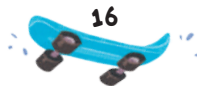
Потом сам погледао колико је сати на мобилном телефону: било је седам и педесет осам минута, било је прекасно!

– *Сшо му моцарела!* Морам да одлетим до Мишотеатра!

Трапола се закикотао: – Без бри, рођо, све је у реду! Помоћи ћу ти да ПОЛЕТИШ на најбржим точковима целог Острва мишева! Ти немаш појма како функционише скеј, али ја ћу се побринути за то... *Свеуреду!*

Гурнуо ми је под стопала његов скејтборд, окренуо ме у правцу стазе која води до Мишотеатра и пустио ме напред.

Одмах сам достигао ВЕЛИКУ БРЗИНУ, док ми је његов глас иза говорио: – У, ниси ми ни захвал, рођо! Јеси ми зах?

Успео сам само да викнем: – Упомоооооћ!
Док сам јурио брзо као ветар, скејт је брзао
као муња... скроз је личило као да лети! Али
како је било тешко да одржим **равнотежу!**
Ево језерцета у парку: концентрисао сам
се да га прођем а да не завршим међу
паткама...

Фијуу, успео сам!

Онда ево плота, леје, дрво и, на крају, преда
мном Мишотеатар!

Тек тад сам схватио да је рођак заборавио
да ми каже најважнију ствар:

КАКО ДА УКОЧИМ!

У трену сам ускочио кроз врата.

Као на трамбулини, скејт је полетео у ваздух
ушавши у зграду огромном брзином.

Прошао сам кроз атријум и био сам
испаљен попут пројектила на бину...

Успео сам само да повичем: – Местааа!

Местааа! **ПОМЕРИТЕ СЕ!**

Сви гледаоци су упрли погледе ка мени и зацијукали: – Цијууу!

Раширио сам руке и, покушавајући да одржим равнотежу, промрмљао: – Хоћу ли успети или не? Хоћу ли нациљати бину или ћу завршити

СПЉЕСКАН ПОПУТ КРИШКЕ ТОПЉЕНОГ СИРА?

Необјашњиво сам слетео тачно насред бине. Скејтборд је дотакао површину, вртоглаво се окренуо око своје осе... а онда се зауставио: шкришишишишии!

